

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Cob/236/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314215521
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Šašinková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1314215521.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Šašinkovej a členov senátu Mgr. Štefana Zelenáka a JUDr. Ley Gubovej, v právnej veci žalobcu SPP-distribúcia, a.s., Plátennícka 19013/2, 821 09 Bratislava-mestská časť Ružinov, IČO: 35 910 739, proti žalovanému W. N., Z. M., právne zast. advokátska kancelária PATENT IURIST s. r. o., Dostojevského rad 5, 811 09 Bratislava, IČO: 36 724 467, o zaplatenie 15.254,05 EUR s príslušenstvom o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/243/2014-367 zo dňa 15.11.2021, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/243/2014-367 zo dňa 15.11.2021 v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 6.854,05 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 6.854,05 EUR od 1.9.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/243/2014-367 zo dňa 15.11.2021 v napadnutom výroku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,66% m e n í tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznáva.
- III. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom /v poradí druhým/ súd prvej inštancie prvým výrokom žalobu zamietol, druhým výrokom konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 8.400,-EUR vrátane príslušenstva zastavil, a tretím výrokom priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 81,66 %.
2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v poradí prvým rozsudkom sp.zn. 26Cb/243/2014-232 zo dňa 10.10.2016, v znení opravného uznesenia sp.zn. 26Cb/243/2014-245 zo dňa 22.11.2016 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.540,-EUR spolu s 8,75 % p.a. úrokom z omeškania od 1.9.2012 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol ako neopodstatnenú. Predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 16.794,05,- EUR, titulom náhrady škody spôsobenej neoprávneným odberom zemného plynu. Dňa 25.7.2012 došlo k demontáži plynomeru zamestnancami žalobcu a na plynomeri bol uvedený stav spotreby 14.955 m3 za obdobie od 1.7.2011 do 25.7.2012 s tým, že k ukončeniu zmluvného vzťahu so Slovenským plynárenským priemyslom a.s. a odberateľom došlo dňa 13.1.2012. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii bolo potvrdené znaleckým posudkom č. 152/PL-2012 zo dňa 8.8.2012 vypracovaný znalcom Ing. Petrom Leškom. Charakter neoprávneného odberu plynu je upravený Zákonom o energetike č. 656/2005 Z.z. § 59 ods. 1 písm. d) a jej výšku určil spôsobom stanoveným vo vyhláske č. 155/2005 Z.z., keďže nebolo možné reálne a vierohodne preukázať resp. určiť množstvo odobratého plynu podľa

stavu identifikovaného na určenom meradle. Žalovaný namietal neobjektívnosť - neprimeranosť výpočtu náhrady škody, na koľko plyn používal minimálne vzhľadom na predmet podnikania-čalúnnictvo, a preto nebolo potrebné vykurovať celý objekt. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k názoru, že povinnosť nahradiť spôsobenú škodu možno považovať za celkom legitímnu, avšak aj medzi uplatneným nárokom podľa vykonávacieho predpisu musí byť proporcionalita. Podporne súd poukázal na Nález Ústavného súdu Českej republiky sp.zn. I.ÚS 202/06; I.ÚS 668/15; IV.ÚS 133/08. Súd priznal žalobcovi nárok na zaplatenie istiny vo výške 1.540,-EUR spolu s príslušenstvom a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Krajský súd v Bratislave ako odvolací rozsudkom sp.zn. 3Cob/239/2017-272 zo dňa 13.6.2018 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp.zn. 4Obdo/59/2020 zo dňa 29.1.2021 predmetné rozsudky zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odôvodnení v bode 21. uviedol: „Dovolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu, o ktorej sa obidva sudy odklonili, ohľadne vyslovenej objektívnej zodpovednosti odberateľa plynu a odber s meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. Z odôvodnenia bod 22. „... taktiež obidva sudy síce citovaným všeobecné záväzné predpisy platné v Slovenskej republike, no napriek tomu pri rozhodovaní o uplatnení nároku si svojvoľne osvojili rozhodovaciu prax Ústavného súdu Českej republiky bez toho, aby uviedli odkaz na relevantnú právnu normu, ktorá umožňuje odklon od všeobecne záväzného predpisu, alebo či bol v konaní zistený nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky a uvedenou platnú právnu normu v inkriminovanom čase.

4. Súd prvej inštancie po zrušujúcom uznesení NS SR nariadil vo veci pojednávanie. Žalobca vzal žalobu v časti zaplatenia istiny vo výške 8.400,-EUR spolu s príslušenstvom späť. Dôvodom späťvzatia bol dôsledok obchodného rozhodnutia žalobcu reagujúc aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Žalobca trval na žalobe v časti zaplatenia istiny vo výške 6.854,05,-EUR spolu s príslušenstvom. Uplatnený nárok zodpovedá prevádzke spotrebiča počas jednosmennej osemhodinovej prevádzky. Žalovaný nárok žalobcu považoval za neoprávnený. Poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III.ÚS 114/2020-81 zo dňa 9.3.2021 s tým, že súdom už priznaný nárok rozsudkom tunajšieho súdu zo dňa 10.10.2016 /vo výške 1.540,-EUR/ považuje za primeraný a zodpovedá priemernej spotrebe za rozhodné obdobie. Žalovaný namietal, že nedošlo k naplneniu skutkových podstatí v súlade so zákonom o energetike. Poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn.22Co/121/2019 zo dňa 29.09.2020, podľa ktorého si žalobca nesplnil prevenčnú povinnosť, keďže žalobca nevykonal demontáž meradla ku dňu ukončenia zmluvy ani v nasledujúcich dňoch a umožnil odberateľovi odobrať plyn na uvedenom odbernom mieste bez platnej zmluvy, čím došlo k porušeniu prevenčnej povinnosti predchádzať vzniku škody v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka.

5. Podľa žalobcu, pokiaľ ide o argumentáciu nesplnenia prevenčnej povinnosti, žalobca nemá zákonné oprávnenie vstupovať do nehnuteľnosti za účelom demontáže plynomeru. Pokiaľ meradlo nie je prístupné, tak ako tomu bolo aj v prípade odberného miesta žalovaného, nemôže žalobca bez toho, aby ich do nehnuteľnosti odberateľ pustil vstúpiť a plynomer demontovať. Zároveň platí, že došlo k odstúpeniu od zmluvy o dodávke plynu medzi dodávateľom plynu a jeho odberateľom, automaticky to neznamena, že dochádza k ďalšiemu odberu po ukončení tejto zmluvy. Žalobca teda nevie, či odberateľ rešpektuje odstúpenie od tejto zmluvy a plyn neodoberá alebo odstúpenie od zmluvy nerešpektuje a plyn odoberá neoprávnene. Túto skutočnosť žalobca zistí až vtedy, keď mu je umožnený prístup k samotnému meradlu. Späťvzatie žaloby v časti 8.400,-EUR spolu s príslušenstvom bolo dôsledkom obchodného rozhodnutia, reagujúc aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky. Napriek tomu, že žalobca s argumentáciou uvedenou v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky nestotožňuje, Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí nekonštatoval nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu, konkrétne Vyhlášky č. 155/2005 Z.z. s Ústavou, žalobca toto rozhodnutie prijal a v podstatnom rozsahu zmoderol výšku ním uplatňovaného nároku na náhradu škody, tak že súčasná suma 6.854,05 EUR predstavuje nárok, ktorý by zodpovedal prevádzke spotrebiča počas jednozmennej osemhodinovej prevádzky. Ústavný súd SR v rozhodnutí vyzdvihuje nielen reparačnú ale aj preventívnu funkciu náhrady škody. Ak by sa akýkoľvek odberateľ zemného plynu dostal do situácie, že mu raz bude zistená skutočnosť, že plyn odoberá neoprávnene a mal by v takomto prípade zaplatiť len za spotrebu plynu, ktorá vyplýva z jeho predchádzajúcich spotrieb na odbernom mieste. Nič nebude odberateľov odrádzať od toho, aby plyn neoprávnene odoberali, pretože platí, že zaplatí len priemer ktorý mal v minulosti. Týmto prístupom je absolútne popretá preventívna funkcia náhrady škody. Žalobca poukázal na rozhodnutie NS SR vo veci sp.zn. 4Cdo/106/2020 z 29.júna 2021, vydané po predmetnom Náleze

Ústavného súdu SR, ktorý naďalej potvrdil oprávnenosť žalobcom uplatňovaného nároku na náhradu škody spôsobenej neoprávneným odberom a jednoznačne povedal, že tento je daný vrátane toho akým spôsobom škoda vzniká a rovnako sa NSSR pridržiaval doterajšej rozhodovacej praxe, kedy nie je potrebné skúmať a preukazovať, či v prípade odberu plynu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie, zároveň meradlo meralo alebo nemeralo správne. Žalovaný odoberal plyn na základe dvoch skutkových podstát zadefinovaných v zákone o energetike bez platne uzatvorenej zmluvy a meradlo na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii.

6. Žalovaný poukázal na nález Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS/114/2020-81 zo dňa 9.3.2021. Z nálezu o.i. vyplýva, že "aby vôbec došlo k vzniku objektívnej zodpovednosti, treba naplniť tri základné predpoklady: musí dôjsť k existencii neoprávneného odberu plynu, musí vzniknúť škoda na strane PDS a musí byť preukázaná príčinná súvislosť medzi neoprávneným odberom a vznikom škody. Preukazovanie týchto skutočností zaťažuje PDS, pričom zároveň musí mať odberateľ možnosť tieto skutočnosti vyvracať (najmä preukazovať, že k neoprávnenému odberu nedošlo), resp. preukazovať alebo podieľať sa na zisťovaní toho, k akej skutočnej škode došlo. Podľa názoru ústavného súdu nemožno len mechanicky aplikovať zákon, a preto treba zistenie neoprávneného odberu podrobiť povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti strán a záver o tom, že došlo k poškodeniu zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii podložiť presvedčivými dôkazmi". V bodoch 54., 55., 56. odôvodnenia ústavný súd uviedol, že "pri náhrade škody vyvolanej neoprávneným odberom plynu platí, že sa nahrádza v prvom rade skutočná škoda (§ 82 ods. 2 zákona o energetike); škoda určená prepočtom podľa osobitného predpisu (vyhlášky č. 449/2012 Z. z.) sa použije len v prípade, ak nemožno vyčíslíť vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov (§ 82 ods. 3 zákona o energetike), čo musí všeobecný súd náležite preskúmať a odôvodniť". "Pokiaľ je možné na základe preukázaného dôkazného stavu skutkovo ustáliť množstvo odobratého plynu, nie je na mieste aplikovať § 82 ods. 3 a 4 zákona o energetike o náhradnom spôsobe určenia výšky škody (či už podľa vyhlášky alebo podľa typového diagramu dodávky), ktorých aplikácia prichádza do úvahy iba v prípade nemožnosti vyčíslíť skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov." Z logiky veci potom vyplýva, že aj náhradný spôsob určenia výšky škody sa má čo najviac blížiť k náhrade len skutočne vzniknutej škody. Preto aj v prípadoch určovania výšky škody podľa vyhlášky treba preukázať rozhodujúce okolnosti, z ktorých bude vyplývať predpokladaná škoda.

7. Z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu vyplýva, že je potrebné pri zisťovaní neoprávneného odberu podrobiť povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti i zisťovanie troch základných predpokladov zodpovednosti za škodu. Podľa ústavného súdu "škoda určená prepočtom podľa osobitného predpisu (vyhlášky č. 449/2012 Z.z. sa použije len v prípade, ak nemožno vyčíslíť vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov (§ 82 ods. 3 zákona o energetike), čo musí všeobecný súd náležite preskúmať a odôvodniť". Súd musí preto vyhodnotiť tvrdenie žalovaných o predpokladanej spotrebe a posúdiť predložené dôkazy o spotrebe za predchádzajúce obdobie, a posúdiť, či je možné na základe dôkazov určiť výšku škody tak, aby nebola neúmerná skutočnosti. Inštitút náhrady škody nie je totiž sankčným prostriedkom, ale má plniť kompenzačnú a preventívnu funkciu. Výpočet podľa vyhlášky č. 449/2012 Z.z. prichádza do úvahy len vtedy, ak nemožno vyčíslíť vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov.

8. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaný porušil ustanovenie § 59 ods. 1 písmeno a) a d) zákona č. 656/2004 Z.z., - neoprávnený odber plynu, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, uvedené mal súd preukázané znaleckým posudkom č. 152/PL-2012 zo dňa 8.8.2012 vypracovaný znalcom Ing. Petrom Leškom a zároveň došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu bez platne uzatvorenej zmluvy. K ukončeniu zmluvného vzťahu s SPP došlo dňa 13.1.2021 a dňa 25.7.2012 došlo k demontáži plynomeru.

9. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu škody v sume 1.540,-EUR spolu s príslušenstvom (rozsudok tunajšieho súdu sp.zn. 26Cb/243/2014-232 zo dňa 10.10.2016, výrok nenapadnutý odvolaním-právoplatný). Priznaná suma zodpovedá spotrebe za predchádzajúce obdobie rokov 2008-2011, pričom pri výpočte náhrady škody vychádzal z histórii predchádzajúcej spotreby. K námietke dovolacieho súdu, že súdy neuviedli relevantnú právnu normu, ktorá umožňuje odklon od všeobecne záväzného predpisu, konajúci súd poukázal na uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 137/2018 zo 14. februára 2018 a vyššie citovaný nález. Ústavný súd v bode 55 uviedol: ...Pri posudzovaní tejto spravodlivej rovnováhy je nutné vychádzať z toho, že občianskoprávny inštitút náhrady

škody plní funkciu kompenzačnú a preventívnu a výška škody nemôže byť akousi nadkompenzáciou poškodeného, či dokonca sankciou neoprávneného odberateľa za neoprávnený odber (podobne nález Ústavného súdu Českej republiky č.k. I. ÚS 668/15 z 11. augusta 2015 a č.k. Pl. ÚS 29/13 z 1. apríla 2014). Podľa bodu 56. ...K jej stanoveniu by mali všeobecné sudy pristupovať na základe spravodlivého uváženia a vždy prihliadať na okolnosti prípadu. K určeniu čo najobjektívnejšej skutočnej škody im môžu slúžiť napríklad údaje o histórii predchádzajúcej spotreby na danom mieste, znalecké posudky, poznatky z prípadného trestného konania alebo informácie o spotrebičoch na odbernom mieste. Zároveň od vypočítanej výšky škody je nutné odpočítať prípadné platby (napr. vo forme záloh), ktoré uhradil odberateľ v období neoprávneného odberu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky č.k. 33 Cdo 3287/2009 z 15. decembra 2011). Bez doplňujúceho zisťovania skutočne spôsobenej škody by bol odberateľ neprimerane zaťažovaný, čo by bolo v rozpore s jeho právom na ochranu majetku. V bode 58., 59., 60. Ústavný súd uviedol: Ani princíp objektívnej zodpovednosti neznamena, že podmienkou vzniku zodpovednosti za škodu nie je existencia samotnej škody, ale iba to, že na rozdiel od zodpovednosti subjektívnej podmienkou vzniku zodpovednosti nie je zavinenie škodcu, či už vo forme úmyslu, alebo neobstaranosti. Ústavný súd zastáva názor, že citované ustanovenia zákona nezabavujú PDS povinnosti preukázať, že mu vznikla skutočná škoda (v zmysle už uvedeného). Samotný vznik škody tiež nie je možné zamieňať so spôsobom určenia jej výšky, keď odsek 3 citovaného ustanovenia je možné aplikovať iba v prípade nemožnosti vyčíslit skutočne vzniknutú škodu na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov. Predtým, ako k takémuto výpočtu dôjde, je však nevyhnutné mať vznik skutočnej škody preukázaný. Bod 60.: V prejednávanom prípade všeobecné sudy nezisťovali, či k nejakej škode došlo, ani sa dostatočne nevysporiadali s otázkou, či by sa prípadná výška škody nedala zistiť na základe objektívnych a spoľahlivých podkladov, a vôbec sa nezaoberali možnosťou moderácie výšky škody či spoluzavinením poškodeného (PDS) a „uplatnenie občianskoprávneho inštitútu náhrady škody je založené na náhrade skutočnej škody, keďže náhrada škody plní kompenzačnú, a nie sankčnú funkciu“. Ak by sa nahradzala fiktívna škoda vypočítaná podľa vzorca bez ohľadu na skutkové okolnosti, došlo by k vychýleniu zo spravodlivej rovnováhy medzi legitímnym záujmom PDS na náhrade skutočnej škody a ochrane distribučnej siete a zásahom do majetkových práv neoprávneného odberateľa, ktorý by sa tak stal už zásahom neprimeraným.

10. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že vo svojom v poradí prvom rozsudku zo dňa 10.10.2016 vychádzal z uvedených princípov a priznal žalobcovi nárok na zaplatenie 1.540,-EUR s príslušenstvom. Žalobca v konaní nepreukázal oprávnenosť na zaplatenie istiny vo výške 6.854,05,-EUR s príslušenstvom, preto súd nárok v tejto časti zamietol. Vzhľadom na dispozičné právo žalobcu súd konanie v časti zaplatenia istiny vo výške 8.400,-EUR v súlade s § 145 ods. 2 C.s.p. zastavil.

11. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods.2 C.s.p. v spojení s § 256 ods.1 C.s.p.. Žalobca požadoval zaplatenie 16.794,05,-EUR (100%), žalobcovi bol priznaný nárok na 1.540,-EUR (9,17%). Úspešný bol žalovaný v rozsahu 90,83%. Vzhľadom na zavinenie zastavenia konania a pomer úspechu a neúspechu súd priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,66% (90,83-9,17).

12. Proti výroku rozsudku, ktorým súd žalobu zamietol a výroku, ktorým súd priznal žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 81,66 % podal odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie zamietnutie žaloby odôvodnil najmä s poukazom na argumentáciu vyplývajúcu z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci III.ÚS 114/2020 z 9.marca 2021 (ďalej ako „Rozhodnutie ÚS“). Rozhodnutie ÚS sa však vzťahuje na skutkové okolnosti konkrétneho, Ústavným súdom SR posudzovaného prípadu (pozri, nejedná sa o rozhodnutie, ktorým by sa Ústavný súd vyjadroval k súladu právneho predpisu s Ústavou Slovenskej republiky), žalobca ho vzhľadom na protichodnú argumentáciu v ňom obsiahnutú, považuje za vnútorne rozporné a navyše ani Ústavný súd SR závery vyplývajúce z Rozhodnutia ÚS neaplikoval v ďalšom, skutkovo obdobnom prípade (pozri rozhodnutie II.ÚS 319/2021). V prípade Rozhodnutia ÚS bol žalovaný subjektom spotrebiteľ, no žalovaný takéto postavenie nemá. V Rozhodnutí ÚS Ústavný súd SR úplne ignoroval doterajšiu a už rozsiahlu prax Najvyššieho súdu SR (ďalej ako „NS SR“), v ktorej sa NS SR vysporiadal tak s otázkou samotného vzniku škody, ako aj určovania jej výšky (pozri napr. rozhodnutia 3Obdo 51/2017, 5Obdo 32/2018, 5Obdo 76/2019, 4Cdo 181/2020 a iné). Z rozhodovacej praxe NS SR pritom vyplýva, že výšku skutočne spôsobenej škody nie je možné v prípade neoprávneného odberu plynu, ku ktorému dochádzalo meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, zistiť, skutočnou škodou nie sú údaje o predošlých ani

následných spotrebách zemného plynu na odbernom mieste a výšku skutočne spôsobenej škody nie je možné zistiť ani znaleckým dokazovaním, nakoľko na to, aby vedel znalec presne odobraté množstvo plynu a teda následne výšku skutočne spôsobenej škody určiť, musel by byť na odbernom mieste nepretržite prítomný počas celého obdobia neoprávneného odberu plynu a merať množstvo odoberaného plynu, čo je nemožné.

13. Odhliadnuc od argumentácie, v zmysle ktorej by sa podľa Rozhodnutia ÚS mala skúmať aj funkčnosť merača, t.j. toho, či merač správne alebo nesprávne zaznamenávalo odoberané množstvo plynu (pozn. čo je opäť v rozpore s ustálenou judikatúrou NSSR), majú sa podľa Rozhodnutia ÚS zohľadňovať aj prijaté platby (vo forme záloh) a tieto sa majú od vypočítanej výšky škody odpočítať. Vyššie uvedené podľa žalobcu opäť vyjadruje neznalosť pravidiel fungovania trhu s plynom, keďže odberatelia zemného plynu neplatia zálohové platby žalobcovi, ako prevádzkovateľovi siete, ku ktorej je ich odberné plynové zariadenie pripojené, ale svojmu dodávateľovi plynu, s ktorým majú uzavretú zmluvu o dodávke zemného plynu. Od vypočítanej škody spôsobenej žalobcovi ako prevádzkovateľovi distribučnej siete teda v žiadnom prípade nie je možné odpočítavať zálohy uhrádzané odberateľom plynu inému subjektu-dodávateľovi zemného plynu. Objektívnymi a spoľahlivými údajmi, ktoré sa musia zohľadňovať pri výpočte škody podľa ustanovení príslušného všeobecne záväzného právneho predpisu, sú údaje o type, počte a hodinovej spotrebe plynových spotrebičov nachádzajúcich sa v mieste odberu plynu, ktoré údaje boli zistené na odbernom mieste, riadne zdokumentované a medzi stranami sporu tieto neboli sporné. Podľa Rozhodnutia ÚS má na základe „fiktívneho výpočtu“ dochádzať k zisteniu teoretického maximálneho množstva odobratého plynu, čo pre odberateľa nie je vôbec priaznivé. V tejto súvislosti žalobca uviedol, že výpočet podľa metodiky stanovenej všeobecne záväzným právnym predpisom nie je „fiktívny výpočet“ a hoci tento v minulosti pri podnikateľských subjektoch, akým je aj žalovaný, predpokladal nepretržitú prevádzku plynových spotrebičov, Ústavný súd SR nekonštatoval nesúlad takejto právnej úpravy s Ústavou Slovenskej republiky. Zároveň je potrebné zohľadňovať tú skutočnosť, že v prípade žalovaného nešlo o odberateľa plynu odoberajúceho zemný plyn na základe platnej zmluvy a v súlade s jej ustanoveniami, ale o odberateľa neoprávneného, odoberajúceho plyn spôsobom, ktorý je považovaný za protiprávny. Poskytovať zvýšenú ochranu takémuto odberateľovi (v podobe požiadavky na to, aby bol výpočet pre neoprávneného odberateľa „priaznivý“), nie je namieste. V prípade ak by sa aj pri „neoprávnených odberateľoch“ malo množstvo nimi odobratého plynu určovať s poukazom na ich predošlé spotreby, absolútne sa stráca rozdiel medzi takýmto odberateľom a odberateľom, ktorý si riadne plní svoje zákonné a zmluvné povinnosti a jeho spotreba je v určitých prípadoch (pozn. nie však pri neoprávnenom odbere), na základe predošlých spotrieb určovaná.

14. Prísnosť právnej úpravy, vyplývajúcej z ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu, zohľadnil aj sám žalobca, keď ním uplatňovaný legitímny nárok vo výške určenej záväznou metodikou stanovenou príslušnou vyhláškou, dobrovoľne zmoderoval a po späťvzatí časti žaloby v sume 8.400,- EUR s príslušenstvom, sa v konaní na súde prvej inštancie domáhal voči žalovanému už len zaplata sumy 6.854,05,-EUR s príslušenstvom, t.j. 40,81% legitímneho nároku žalobcu. Napriek tomu súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na akúkoľvek ďalšiu moderáciu nároku žalobcu zo strany súdu, pritom s poukazom na skutočnosť, že žalovaný odoberal plyn nielen meračom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, ale tento aj vedome odoberal bez platne uzavretej zmluvy o jeho dodávke /pozn. prevzal odstúpenie od zmluvy zaslané mu jeho dodávateľom plynu a napriek tomu v odbere zemného plynu pokračoval/, neexistoval dôvod a názor, podľa ktorého nárok žalobcu vo výške presahujúcej sumu 1.540,- EUR nie je dôvodný, preto nemožno akceptovať. Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 6.854,05,-EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 6.854,05,-EUR od 1.9.2012 do zaplata a zároveň rozhodol o trovách konania a to podľa pomeru úspechu strán v konaní.

15. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý považuje rozsudok za zákonný a spravodlivý. Podľa žalovaného bolo v priebehu konania preukázané, že plynomery boli v spoločnej miestnosti, ku ktorej mal prístup každý jeden z vlastníkov priestorov, resp. subjektov odoberajúcich plyn v danom objekte. Pokiaľ žalobca ukončil zmluvný vzťah so žalovaným, bol povinný vykonať aj príslušné technické opatrenia, ktoré by viedli aj k praktickému ukončeniu odberu na danom mieste. Tvrdenia o nemožnosti prístupu do technickej miestnosti, kde sú plynomery je fabuláciou; je ukážkou toho, ako žalobca premyslene vytvára podmienky k tomu, aby si mohol uplatňovať čo najvyššie sankcie voči spotrebiteľom, zákazníkom SPP. Nič nebránilo žalobcovi, aby sa dostavil na odberné miesto a požiadal ktoréhokoľvek z iných majiteľov, či odberateľov o umožnenie prístupu, resp. písomne vyzvať žalovaného na okamžité umožnenie prístupu.

Naopak, žalobca si premyslene vytvoril situácia, ktorá mu umožní ťažiť z legislatívy, resp. zneužívať nezmyselné vysoké sankcie. Už skôr aplikované Rozhodnutia Ústavného súdu ČR bola reakciou na takéto a obdobné praktiky dodávateľov plynu a elektriny, ktorí svojím konaním a prístupom dostávali do stavu existenčnej núdze stovky a tisíce odberateľov. Bol to práve Ústavný súd ČR a následne aj Ústavný súd SR, ktorý poukazuje na zjavnú nezmyselnosť „výpalníckych“ praktík a mechanizmov vytvorených regulačným úradom a pôvodne monopolnými dodávateľmi médií, kedy spotrebiteľ, odberateľ v podstate nemá možnosť ochrany voči jednostranne nastavenému, nezmyselne prísnemu legislatívnemu rámcu, kde jediný postihnutelný a zodpovedný je odberateľ.

16. Žalovaný zdôraznil, že žalobca jednoznačne nepreukázal, že mu bola v príčinnej súvislosti s údajným neoprávneným odberom zo strany žalovaného spôsobená akákoľvek škoda, nepreukázal, že reálne na jeho strane škoda vznikla. Zo strany žalobcu neboli v danom prípade vykonané opatrenia, ktoré by mohli jemu vzniknutú škodu zmierniť. Prvýkrát sa pokúsil vykonať demontáž plynomeru žalovaného dňa 31.1.2012 a druhý pokus o vykonanie demontáže plynomeru sa uskutočnil až dňa 25.7.2012, t. j. takmer 1/2 roka potom. Žalobca mohol a mal prípadný vznik škody na jeho strane minimálne z dôvodu údajného neoprávneného odboru podľa § 59 ods.1 písm. a) energetického zákona predpokladať, jeho správanie nezodpovedá požiadavke primeraných opatrení potrebných na zmiernenie škody. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd odvolanie v celom rozsahu zamietol ako nedôvodné a aby potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny. Zároveň si uplatnil trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu žalobcu.

17. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že subjektom, ktorý ukončil zmluvu o dodávke plynu so žalovaným, nebol žalobca, ale dodávateľ zemného plynu žalovaného (pozri, žalobca je prevádzkovateľom distribučnej siete, ku ktorej bolo odberné plynové zariadenie žalovaného pripojené a zmluvy o dodávke plynu s odberateľmi neuzatvára), žalobca v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 26Cb/243/2014, nie je dodávateľ plynu, ale prevádzkovateľ distribučnej siete. Samotná skutočnosť, že dôjde k ukončeniu zmluvy o dodávke zemného plynu ešte automaticky neznamená, že sa plyn po ukončení zmluvy naďalej odoberá. Na povinnosť umožniť prístup k meradlu, žalovaného upozornil v listine obsahujúcej odstúpenie od zmluvy už dodávateľ plynu žalovaného a aj sám žalobca žalovaného písomne vyzval na umožnenie demontáže meradla. Napriek týmto skutočnostiam však žalovaný demontáž meradla umožnil až v mesiaci júl 2012. Domáhať sa umožnenia prístupu k meradlu žalovaného od iných subjektov, ktoré povinnosť umožniť prístup k „cudzíemu“ meradlu nemajú, nie je možné rozumne očakávať. Povinnosť umožniť prístup k meradlu žalovaného mal v tomto prípade odberateľ, ktorým bol žalovaný a nie iné subjekty, ktoré nehnuteľnosť užívali.

18. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý zotrval na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

19. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací podľa § 34 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len C.s.p.) nariadil vo veci pojednávanie na termín 12.6.2024 v zmysle ust. 385 ods.1 C.s.p., na ktorom v súlade s § 384 ods. 1 C.s.p. zopakoval dokazovanie prednesom sporových strán, oboznámením obsahu listín uvedených v zápisnici z pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zmeniť a odvolaniu žalobcu vyhovieť.

20. Podľa § 388 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

21. Podľa § 390 písm. a/ b/ C.s.p., odvolací súd sám rozhodne vo veci ak rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo už raz odvolacím súdom zrušené, vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a odvolací súd koná a rozhoduje o odvolaní proti novému rozhodnutiu súdu prvej inštancie.

22. Podľa § 455 C.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu.

23. Poverený zástupca žalobcu na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava písomne podanej žaloby. Dal do pozornosti odvolaciemu súdu uznesenie Ústavného súdu č.k. I ÚS 457/2021-17 zo dňa 30.11.2021, ktoré reaguje na rozhodnutie NS SR č.k. 3Obdo 49/2018 zo dňa 13.6.2019, z ktorého okrem iného vyplýva, že výšku skutočnej škody nie je možné určiť inak ako

príslušnou vyhláškou a nie je možné určiť výšku škody ani znaleckým posudkom. V ostatnom poverený zástupca žalobcu odkázal na rozhodnutie Ústavného súdu.

24. Právny zástupca žalovaného uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava svojich vyjadrení. Tiež dal do pozornosti rozhodnutie Ústavného súdu č.k. III. ÚS 114/2020, kde Ústavný súd o.i. uviedol, že je potrebné skonštatovať, že škoda vôbec vznikla. Opätovne uviedol, že žalovaný dlhodobo kúril drevom a plynový kotol mal ako rezervu, súd prvej inštancie vo svojom pôvodnom rozhodnutí vychádzal z dlhodobej spotreby. V ostatnom odkázal na vyjadrenie k odvolaniu.

25. Podľa ust. § 59 ods.1 písm. a), d) zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike (účinného od 1. januára 2005 do 1. septembra 2012) neoprávneným odberom plynu je odber plynu bez uzavretej zmluvy alebo v rozpore s uzavretou zmluvou; aj odber s meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. V zmysle § 59 ods.2 tohto zákona, odberateľ, ktorý neoprávnene odberal plyn, je povinný nahradiť škodu, ktorá vznikla. Podľa § 59 ods.3 tohto zákona spôsob výpočtu škody neoprávneným odberom plynu ustanoví všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo. V zmysle § 1 ods. 3 vyhlášky č. 155/2005 Z.z., ktorá je týmto „všeobecne záväzným právnym predpisom“, platí, že ak nemožno presne určiť dobu trvania neoprávneného odberu plynu, účtuje sa odo dňa posledného odpočtu meradla do dňa zistenia neoprávneného odberu plynu.

26. Odvolací súd zo spisu zistil, že žalobca si pôvodnou žalobou uplatňoval voči žalovanému náhradu škody z dôvodu, že žalovaný na odbernom mieste Šafárikova 10, Senec neoprávnene odoberal zemný plyn v období od 1.7.2011 do 25.7.2012 meradlom, na ktorom bolo pracovníkmi žalobcu dňa 25.7.2012 zistené porušenie overovacej značky na počítadle /porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii/, čo je v zmysle ust. § 59 ods.1 písm. d/ vtedy platného zákona č. 656/2004 Z.z. o energetike považované za neoprávnený odber. V období od 13.1.2012 do 25.7.2012 išlo navyše o odber bez zmluvy, nakoľko dňa 13.1.2012 došlo zo strany dodávateľa zemného plynu /nie žalobcu/ k odstúpeniu od zmluvy o dodávke plynu, čo sa taktiež v zmysle ust. § 59 ods. 1 písm. a/ zák. o energetike považuje za neoprávnený odber. Porušenie zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii bolo žalobcom preukázané znaleckým posudkom č. 152/PL-2012 zo dňa 8.8.2012 vypracovaným znalcom Ing. Petrom Leškom. Nakoľko z hľadiska porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii nie je možné určiť množstvo odobratého plynu podľa stavu indikovaného na určenom meradle, stav spotreby sa v súlade s vtedy platným zákonom o energetike určí spôsobom /metodikou/ určenou vo vyhláške MH SR č. 155/2005 Z.z.. V tomto prípade sa obdobie odoberania plynu počíta od posledného odpočtu meradla predchádzajúceho dňu odhalenia poškodenia meradla až do dňa odhalenia poškodenia meradla, t.j. od 1.7.2011 do 25.7.2012. Na základe uvedeného si žalobca v konaní uplatňoval náhradu škody vo výške 16.794,05 EUR s prísl..

27. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.540,- EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne od 1.9.2012 do zaplatenia, vo zvyšku žalobu zamietol a priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,66%. Priznaná suma zodpovedá spotrebe za predchádzajúce obdobie rokov 2008-2011. Spotreba plynu predstavovala za obdobie od 19.7.2007 do 18.7.2011 (4 roky) 7.700 m³. Pri priemernej spotrebe za rok to predstavuje 1.925 m³ v cene 0,8000 EUR /cena plynu júl/ t.j. 1540,-EUR. V tejto časti je rozsudok súdu prvej inštancie sp.zn. 26Cb/243/2014-232 zo dňa 10.10.2016 právoplatný.

28. Po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 3Cob/239/2017-272 zo dňa 13.6.2018 a rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 26Cb/243/2014-232 zo dňa 10.10.2016 v znení opravného uznesenia č.k. 26Cb/243/2014-245 zo dňa 22.11.2016 v napadnutej zamietajúcej časti dovolacím súdom, ostala predmetom konania suma 15.254,05 EUR. Žalobca zobral späť žalobu v časti 8.400,- EUR, predmetom konania ostala suma 6.854,05 EUR s prísl..

29. Najvyšší súd SR ako dovolací v zrušujúcom uznesení č. k. 4Obdo/59/2020-335 o.i. uviedol, že oba sudy /okresný aj krajský/ zhodne konštatovali, že sa jednalo o odber plynu meraný meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii a uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody kvalifikovali ako legitímny v zmysle vykonávacieho predpisu. Zároveň však znížili jeho výšku aplikujúc zásadu proporcionality resp. zásadu primeranosti a vychádzali z priemernej spotreby plynu odberateľom za predchádzajúce obdobie rokov 2008-2011 ako aj s poukazom na skutočnosť, že v konaní nebolo preukázané porušenie povinnosti žalovaného /zavinenie odberateľa/ ako aj to, že by s

plombou na meradle manipuloval. Zdôraznil tiež, že vzhľadom na osobitnú povahu nároku súdy nie sú oprávnené v konaní znížiť požadovanú výšku škody, ak bola stanovená v súlade s právnou normou /keď absentuje reálny-objektívny údaj o neoprávnenom odbere, ktoré by mohol prevádzkovateľ distribučnej siete získať len z meradla, ktoré malo overenie a spĺňalo požiadavky vyplývajúce z osobitného predpisu/, ktorá neobsahuje iné kritéria pre jej zníženie a ani zo žiadneho iného právneho predpisu možného aplikovať v danom prípade takéto oprávnenie súdu nevyplýva.

30. Najvyšší súd SR zároveň poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu, od ktorej sa obidva súdy odklonili, ohľadne vyslovenej objektívnej zodpovednosti odberateľa plynu a odber s meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii. NS SR zdôraznil, že v spornom prípade sa jedná o objektívnu zodpovednosť, t.j. nie je rozhodujúce či priamo odberateľ alebo tretia osoba poškodila plombu na meradle. Odberateľ zodpovedá už len za to, že odoberal plyn meradlom, na ktorom jednoznačne bolo zistené porušenie overovacej značky na počítadle. Z uvedených vykonávacích predpisov /vyhlášky/ nesporne vyplýva, že ak nemožno presne určiť dobu trvania neoprávneného odberu plynu bez ohľadu na zavinenie odberateľa, odber plynu sa určuje od posledného dňa odpočtu meradla do dňa zistenia neoprávneného odberu plynu. Súdy preto bez akéhokoľvek zákonného zmocnenia nemajú možnosť dotvárať právnou normu resp. vytvárať si vlastné pravidlá pri určení výšky škody a predpokladov na jej náhradu.

31. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti ako aj odôvodnenie zrušujúceho uznesenia dovolacieho súdu /a jeho právny názor/, ktorým sú tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd viazané /§ 455 C.s.p./ a v nadväznosti na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu SR, odvolací súd uvádza, že sa nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie prezentovaným v napadnutom rozhodnutí, že žalobca v konaní nepreukázal oprávnenosť svojho nároku na zaplatenie istiny vo výške 6.854,05,- EUR s prísl. a preto nárok v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie síce správne ustálil v bode 10. napadnutého rozhodnutia, že žalovaný porušil ustanovenie § 59 ods.1 písm. a) a d) zákona č. 656/2004 Z.z.,- neoprávnený odber plynu na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, uvedené mal preukázané znaleckým posudkom č.152/PL-2012 zo dňa 8.8.2012 vypracovaný znalcom Ing. Petrom Leškom a zároveň došlo k ukončeniu zmluvného vzťahu bez platne uzatvorenej zmluvy. Avšak odvolací súd nesúhlasí s priznaním nároku na náhradu škody žalobcovi len v sume 1.540,-EUR spolu s príslušenstvom zo strany súdu prvej inštancie (rozsudok súdu prvej inštancie sp.zn.26Cb/243/2014-232 zo dňa 10.10.2016, ktorý pri výpočte náhrady škody vychádzal z histórii predchádzajúcej spotreby, a nie z vyhlášky č. 155/2005 Z.z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. Podľa odvolacieho súdu má žalobca nárok na zaplatenie aj zvyšnej žalovanej sumy vo výške 6.854,05,-EUR s prísl..

32. Odvolací súd dáva do pozornosti rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. I.ÚS 457/2021-17 zo dňa 30.11.2021 a II.ÚS 207/2021-10 zo dňa 21.4.2021, na ktoré poukazoval vo svojom vyjadrení aj žalobca, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a v ďalšom na ne odkazuje. Uvedené rozhodnutia sa už prikláňajú k rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR. Z rozhodnutí je potrebné zdôrazniť, že skutočne vzniknutou škodou podľa § 59 ods.2 zákona o energetike, ktorú je oprávnený vymáhať prevádzkovateľ distribučnej siete /PDS/,je hodnota neoprávnene odobratého množstva zemného plynu a tiež náklady ním vynaložené v súvislosti s neoprávneným odberom, ktoré by mu inak nevznikli. Zároveň pre určenie výšky takto vzniknutej škody je podľa § 59 ods. 2 zákona o energetike nevyhnutné poznať presné množstvo odobratého plynu, ktoré je však možné určiť len určeným meradlom s platným overením bez porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii. Taktiež pre určenie skutočného množstva neoprávnene odobratého plynu nie je možné za objektívny a spoľahlivý podklad vzniknutej škody považovať údaj o spotrebe za predchádzajúce, prípadne nasledujúce obdobie, pretože ten nepreukazuje množstvo skutočne neoprávnene odobratého plynu za rozhodné obdobie. V § 59 ods. 2 zákona o energetike je zakotvená povinnosť odberateľa plynu nahradiť skutočne vzniknutú škodu, ktorá má zohľadňovať množstvo skutočne odobratého plynu počas doby neoprávneného odberu. Pokiaľ prevádzkovateľ distribučnej siete, ktorý bol neoprávneným odberom plynu priamo poškodený, nemá objektívne možnosť zistiť množstvo skutočne odobratého plynu, tak ani znalecký posudok nemôže predstavovať objektívny a spoľahlivý podklad na vyčíslenie skutočne vzniknutej škody, ako to predpokladá § 59 ods. 3 zák. o energetike, pretože v takom prípade ani znalec nemôže určiť množstvo skutočne odobratého plynu. Preto je potrebné na účel vyčíslenia vzniknutej škody použiť výpočet upravený v osobitnom právnom predpise, t.j. vo vyhláške Ministerstva hospodárstva Slovenskej

republiky č. 155/2005 Z.z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. Uvedený postup však súd prvej inštancie neakceptoval a návrh žalobcu zamietol.

33. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pri výpočte náhrady škody nebolo možné vychádzať z histórie predchádzajúcej spotreby, ale z vyhlášky č. 155/2005 Z.z., ktorou sa ustanovuje spôsob výpočtu škody spôsobenej neoprávneným odberom plynu. Žalobca teda postupoval správne, keď výšku škody, ktorá mu vznikla zo strany žalovaného odberom plynu meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii /neoprávnený odber/, určil výpočtom podľa vyhlášky č. 155/2005 Z.z.. Na zdôraznenie odvolací súd uvádza, že porušením overovacej značky na meradle zaniká platnosť úradného overenia meradla /zák. č. 142/202 Z.z. o metrologii/, preto údaj o spotrebe, ktoré takéto porušené meradlo indikuje nie je možné použiť na fakturáciu, či určenie množstva plynu odobraté žalovaným. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.854,05 EUR s príslušným úrokom z omeškania od 1.9.2012 /výzva žalobcu na náhradu škody/, do zaplatenia.

34. K rozhodnutiu Ústavného súdu SR č.k. III.ÚS 114/2020-81 zo dňa 9. 3. 2021, na ktoré odkazoval súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí je potrebné uviesť, že ústavný súd tu nekonštatoval nesúlad všeobecne záväzného právneho predpisu /vyhlášky/ s Ústavou SR a s vyjadrenia žalobcu vyplýva, že tento prísnosť právnej úpravy vyplývajúcej z ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zohľadnil aj sám, keď ním uplatňovaný nárok vo výške určenej záväznou metodikou stanovenou príslušnou vyhláškou, dobrovoľne zmoderoval a po späťvzatí časti žaloby v sume 8.400,- EUR s príslušenstvom, sa domáhal voči žalovanému už len zaplatenia sumy 6.854,05 EUR s príslušenstvom, t.j. 40,81% legitímneho nároku žalobcu.

35. K rozhodnutiu Ústavného súdu SR č.k. IV. ÚS 137/2018 zo dňa 14. 2. 2018, na ktoré tiež odkazoval súd prvej inštancie a uviedol v bode 8. napadnutého rozhodnutia, že „k určeniu čo najobjektívnejšej skutočnej škody môžu slúžiť napríklad údaje o histórii predchádzajúcej spotreby na danom mieste, znalecké posudky, poznatky z prípadného trestného konania alebo informácie o spotrebičoch na odbernom mieste“, je potrebné uviesť, že presné množstvo odobratého plynu, je možné určiť len určeným meradlom s platným overením bez porušenia zabezpečenia proti neoprávnenej manipulácii. V prípade neoprávneného odberu plynu, ku ktorému došlo meradlom, na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii, nie je možné zistiť skutočnú škodu ani z údajov o predošlých spotrebách plynu ani znaleckým dokazovaním. V prejednávanvej veci poškodením overovacej značky na meradle zanikla platnosť úradného overenia meradla a z uvedeného dôvodu už nebolo možné vychádzať z histórie predchádzajúcej spotreby ani z prípadného znaleckého posudku. V ostatnom odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu č.k. I.ÚS 457/2021-17 zo dňa 30.11.2021.

36. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd v súlade s § 388 C.s.p. zmenil napadnutý rozsudok tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

37. Z dôvodu, že odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobcovi aj zvyšnú časť uplatneného nároku, v súlade s § 388 C.s.p. zmenil aj súvisiaci výrok III. napadnutého rozsudku v časti nároku na náhradu trov konania a to v súlade s § 255 ods. 1 ods. 2, § 256 ods. 1 a 262 ods. 1, C.s.p. tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Žalobca v konaní požadoval zaplatenie istiny 16.794,05 EUR /100%/, súdom priznaná suma žalobcovi predstavuje čiastku 8.394,05 EUR /1.540,-EUR+6.854,05,-EUR/, čo predstavuje 49,98 % úspech žalobcu. Žalovaný bol úspešný v rozsahu 50,02 % /100%-49,98%/ Pri odpočítaní úspechu žalovaného od úspechu žalobcu /50,02%-49,98%= 0,04 %/ vyšiel nepatrný rozdiel v prospech žalovaného 0,04 %. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal /§ 255 ods. 2 C.s.p./.

38. O nároku na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 453 ods. 1, ods. 3 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, CSP tak, že v odvolacom a dovolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v celom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne podľa ust. § 262 ods. 2, C.s.p. súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

39. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).